

langt vanskeligere, hvorved bemærkes, at Kontrollen jo i hvert Fald delvis maa ske, medens selve Arbejdet udføres; endelig vil Indbindingen utvivlsomt komme til at savne Ensartethed, hvis Arbejdet bortliciteres.

ad 2.

Efter sagkyndigt Skøn vil den foreslaaede Ordning med eget Bogbinderværksted ikke blot give et mere tilfredsstillende Resultat, men ogsaa blive billigere end Bortlicitering.

Der vil saaledes spares Mesterhonorar, og ved Anvendelsen af kvindelig Medhjælp til Udførelsen af en Del af Arbejdet, f. Eks. Falsning og Sammenklæbning, vil Arbejdet blive billigt udført; endelig maa det erindres, at Avisforvalteren jo vil erhverve sig en saadan Rutine og Erfaring i Udførelsen af dette specielle Arbejde, at han maa antages at kunne udføre det hurtigere og sikrere end en almindelig Bogbinder, samt at Instruktionen og Kontrollen maa forudsættes at blive kostbarere, hvis Indbindingen skal bortliciteres.

ad 3.

Ved Opstillingen af Avissamlingens Budget er man gaaet ud fra, at der til Medhjælp for Avisforvalteren udkræves et fast Beløb af 800 Kr. aarlig samt ekstraordinært i de 3 første Aar 1,000 Kr. aarlig.

Heraf er det faste Beløb bestemt til Lønning af en kvindelig Medhjælper, medens den ekstraordinære Bevilling er beregnet til i de 3 første Aar at skaffe Avisforvalteren Hjælp af en Svend samt til nogen yderligere kvindelig Medhjælp.

Efter sagkyndigt Skøn vil Avisforvalteren med denne Medhjælp i Løbet af de 3 første Aar kunne naa gennem det grundlæggende Paknings- og Indbindingsarbejde og vil derefter støttet af den kvindelige Medhjælper kunne udføre Indbindingsarbejdet, efterhaanden som Aviserne indløber.

ad 4.

Ved Anordning af 10. Januar 1781 krævedes en Aflevering af 3 vindbundne Eksemplarer af alle Landets Aviser til det kgl. Bibliotek, et Krav, der dog kun opretholdtes i 2 Aar, idet det ved Plakat af 5. Februar 1783 bestemtes, at der fremtidig kun skulde afleveres 2 vindbundne Eksemplarer til Biblioteket, det ene dog paa Skrivepapir. Ved Forordning af 19. Januar 1821 ændredes Kravet til, at der skulde afleveres 2 vindbundne Eksemplarer til det kgl. Bibliotek og 1 til Universitetsbiblioteket, og af disse skulde det ene Eksemplar til det kgl. Bibliotek samt Eksemplaret til Universitetsbiblioteket være trykt paa Skrivepapir, og dette Krav gentoges i Forordning af 20. Januar 1832.

Ved Lov af 30. Marts 1889 om Oprettelsen af et Rigsarkiv bestemtes det, at det Eksemplar af de i Provinsen udkommende Aviser, som hidtil var blevet opbevaret paa Universitetsbiblioteket, fremtidig skulde opbevares i Provinsarkiverne, dog at der med Hensyn til Hovedstadens Aviser skulde forholdes som hidtil, og ved Bekendtgørelse af 10. September 1894 bestemtes det, at Indsendelsen skulde ske direkte til henholdsvis Bibliotekerne eller Provinsarkiverne, idet samtidig Lovgivningsbestemmelser om Afleveringspligten indskærpedes.

Medens saaledes formentlig endnu den Gang Bestemmelserne i den tidligere Lovgivning om Aflevering af 2 Eksemplarer, trykte paa Skrivepapir, maatte antages at være i Kraft, er det ved Lov af 2. Maj 1902 om offentlige Bibliotekers Ret til Frieksemplarer af Tryksager m. m. kun fastslaaet, at der af alt, som trykkes her i Landet, skal afleveres 2 Frieksemplarer til det kgl. Bibliotek, 1 Frieksemplar til Statsbiblioteket i Aarhus og 1 Frieksemplar til Universitetsbiblioteket og Provinsarkiverne i Forening, medens der ikke i Loven er fastsat noget om, at visse af Frieksemplarerne skal være trykte paa Skrivepapir.

Af Motiverne til Loven, jfr. Rigsdagstidende 1901—02, Tillæg A. II. Spalte 4419 ff., fremgaar det, at man lod Bestemmelsen om Aflevering af Eksemplarer af Aviserne, trykte paa Skrivepapir, udgaa under Hensyn til de tekniske Vanskeligheder, som det efter de indhentede sagkyndige Erklæringer vilde forvolde at gennemføre en saadan Bestemmelse med Hensyn til Aviser, trykte paa